

ജമ്മുവിൽ നിന്നും ശ്രീനഗറിലേക്കുള്ള പാതയിൽ ഉയംപൂർ ജില്ലയിലെ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമം.ട്രെയിനിംഗ് കഴിഞ്ഞ് എന്റെ ആദ്യത്തെ പോസ്റ്റിംഗ് അവിടെയായിരുന്നു. പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് കാക്കിക്കുപ്പായത്തിനുള്ളിലെ ഒരു സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ ആകാനായിരുന്നു മോഹം.വിധിയുടെ വിളയാട്ടം ഒടുവിൽ എന്നെ പച്ചക്കുപ്പായത്തിൽ ഒരുക്കി ഒരു ജവാനാക്കി മാറ്റി.അന്നൊക്കെ ഉറക്കം എനിക്ക് സ്വപ്നം കാണാനുള്ളതായിരുന്നു.തോളിൽ വെള്ളിനക്ഷത്രങ്ങൾ പിടിപ്പിച്ച കാക്കിക്കുപ്പായം അണിഞ്ഞ് അരയിൽ റിവോൾവറും തലയിൽ തൊപ്പിയും ധരിച്ച് തന്റെ ജീപ്പിൽ കയറി രാത്രി മുഴുവൻ ഡ്രൈവറോടൊപ്പം എവിടെയോ കറങ്ങിനടക്കും.രാവിലെ ഉറക്കമുണരുമ്പോൾ ഞാൻ പഴയപടി ജവാനായി മാറും.തോളിൽ നക്ഷത്രങ്ങളോ, അരയിൽ റിവോൾവറോ ഉണ്ടാകില്ല.പകരം പച്ചക്കുപ്പായത്തിന് മുകളിൽ മുതുകിലായി തൂക്കിയിട്ട ഒരു സെൽഫ് ലോഡിംഗ് റൈഫിൾ(എസ്.എൽ.ആർ)എപ്പോഴും കാണും. ഒടുവിൽ ചിറകറ്റ പോലീസ് സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ചിതയൊരുക്കി.ജാതിയോ മതമോ രാഷ്ട്രീയമോ യൂണിയനോ ഒന്നുമില്ലാത്ത 24 മണിക്കൂറും കർമ്മനിരതരായ പട്ടാളക്കാർ ആണ് രാജ്യത്തിന്റെ സ്വത്ത് എന്ന സത്യം മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നി. ഭാരതാംബയ്ക്ക് വേണ്ടി ജമ്മുവിലെ കൊടുംതണുപ്പിൽ ഉറക്കമില്ലാതെ ഞാനും കാവലിരുന്ന മറക്കാനാവാത്ത ആ പഴയകാല സ്മരണകളിലൊന്നിലേക്ക്.

എൺപതുകളുടെ തുടക്കത്തിലെ ഒരു ജനുവരി മാസം.മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പിനെ വകവയ്ക്കാതെ വെളുപ്പിന് 5 മണിയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ തയ്യാറായി.പ്രഭാത ഭക്ഷണവും കഴിച്ച് ഉച്ചഭക്ഷണം നിറച്ച പാത്രം (ലബ്ബ്ബോക്സ്)മുതുകിൽ തൂക്കിയ ബാഗിലാക്കി ഉയംപൂരിലുള്ള ഓർഡിനൻസ് ഡിപ്പോയിൽ ഡെപ്പോസിറ്റ് ചെയ്യുവാനുള്ള പഴയസാധനങ്ങൾ നിറച്ച് തയ്യാറാക്കി നിർത്തിയ ട്രക്കിനോടൊപ്പം ഞങ്ങൾ 10 പേർ.പുതിയ സാധനങ്ങൾ അവിടെ നിന്നും കളക്ട് ചെയ്യുകയും വേണം.8 മണിയ്ക്ക് മാത്രമേ ഡിപ്പോ തുറക്കുകയുള്ളൂ.അതോറിറ്റി ലെറ്റർ എന്റെ പേരിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ പതിവിലും നേരത്തേ യാത്രയായി.ധാരാളം യൂണിറ്റുകൾ വരും മുൻപേ ലൈനിൽ ഇടം പിടിച്ചാൽ ഡെപ്പോസിറ്റ് ചെയ്ത് കളക്ഷനും നടത്തി നേരത്തേ യൂണിറ്റിൽ തിരിച്ചെത്താം.അല്ലാത്ത പക്ഷം അടുത്ത ദിവസവും അവിടെ തങ്ങേണ്ടിവരും. മൂന്നിൽ പോകുന്ന വണ്ടിയുടെ കോ-ഡ്രൈവർ സീറ്റിലായിരുന്നു ഞാൻ ഇരുന്നിരുന്നത്.യൂണിറ്റിൽ നിന്നും അരമണിക്കൂറിലേറെ യാത്ര ചെയ്തുകാണും.മുടൽ മഞ്ഞ് കാരണം വണ്ടിയ്ക്ക് ഫോഗ് ലൈറ്റ് ഇട്ടിരുന്നു.റോഡ് പലയിടത്തും ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു.എതിരെ വരുന്ന വണ്ടിയ്ക്ക് സൈഡ് കൊടുക്കാൻ പലപ്പോഴും വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു.മലയടിവാരം തുരന്നും മലയുടെ അരികുവശങ്ങൾ ചുരണ്ടിയും ഉണ്ടാക്കിയതാണ്.ഒരു വശം മലയാണെങ്കിൽ മറുവശം അഗാധമായ കൊക്കയും.എപ്പോഴൊക്കെയോ മറിഞ്ഞ വണ്ടികൾ ഇടയ്ക്കിടെ വശങ്ങളിലെ കൊക്കുകളിൽ കാണാം.തിരിച്ചെടുക്കാൻ പ്രയാസമാണ് എടുത്താലും ഗുണമില്ലാത്തതിനാൽ സാധാരണ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് പതിവ്.

എന്റെ വണ്ടി ഒരു വളവ് തിരിഞ്ഞ് വരികയായിരുന്നു, എതിരേ വന്ന പഞ്ചാബിന്റെ ഒരു ടൂറിസ്റ്റ്ബസ് നിയന്ത്രണംവിട്ട് കൺമൂന്നിലെത്തി സൈഡിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കരിങ്കൽ കെട്ട് തകർത്ത് താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരത്തിൽ ഇടിച്ചു.ഉറപ്പില്ലാത്ത മണ്ണായിരുന്നതിനാൽ മരം വേർ പിഴുത് മറിഞ്ഞു.അവിടെ നിന്നും കരണം മറിഞ്ഞ് താഴേയ്ക്ക് പോയി. അകന്നകന്ന് പോകുന്ന ആർത്തനാദങ്ങൾ.ബസ് പോയ വഴിയിലെല്ലാം മനുഷ്യർക്കൊപ്പം എന്തൊക്കെയോ തെരിച്ചുവീഴുന്നു.ചില ഒറ്റപ്പെട്ട കരച്ചിലുകൾ സമീപത്ത് നിന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.ഞങ്ങൾ വണ്ടി നിർത്തി.എന്ത് ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ആ വിജനസ്ഥലത്ത് ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി.

അപകടസ്ഥലം അൽപമെങ്കിലും കാണത്തക്കവിധം ഹെഡ്ലൈറ്റ് ഓൺചെയ്ത് വണ്ടി നിർത്തിവെച്ച് ഞങ്ങൾ ചാടിയിറങ്ങിയെങ്കിലും ഇരുട്ടിൽ അടിവാരത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.ചെറിയ ഒന്നുരണ്ട് ട് ലൈറ്റുകൾ മാത്രമേ കൈവശം ഉള്ളൂ, മാത്രമല്ല ഏല്പിച്ച

പണിയ്ക്ക് പോകാതെ മറ്റ് ഏടാകൂടത്തിൽ എടുത്തുചാടി എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ നിങ്ങളോട് ആർ പറഞ്ഞു ഇതിനൊക്കെ പോകാൻ എന്നതാവും മുകളിൽ നിന്നുള്ള ചോദ്യം ഒപ്പം ശിക്ഷയും എന്റെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി ഒടുവിൽ അവരും എന്നോടൊപ്പം കൂടി.

മുറിവേറ്റ ചിലർ ഇഴഞ്ഞു കയറുന്നു.അകലെ അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നും അരിച്ചെത്തുന്ന രോദനങ്ങൾ.ഞങ്ങൾ രക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി.കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആളുകൾ കൂടി. കാര്യങ്ങൾ ധൃതഗതിയിലായി.അടിവാരത്തുനിന്ന് ഒരാളിനെ ചുമന്ന് മുകളിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ഞങ്ങളും അവശരായിരുന്നു.ഇരുട്ടിൽ ഒന്നും അറിയില്ല.മരിച്ചോ, ജീവനുണ്ടോ, അതൊന്നും നോക്കിയില്ല. എങ്ങനെയും മുകളിൽ എത്തിയ്ക്കുക.പലതും നിശ്ചല ശരീരങ്ങൾ.ഞങ്ങളുടെ കുപ്പായങ്ങളിൽ നിന്നും രക്തത്തിന്റെ മണം അനുഭവപ്പെട്ടു.എന്റെ കുഞ്ഞ് എന്റെ കുഞ്ഞ് എന്ന് അലരുന്ന ഒരു അമ്മയുടെ ശബ്ദം കർണപുടങ്ങളിൽ ഒഴുകി എത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ബസ്സിനുള്ളിൽ നിന്നും രക്ഷാപ്രവർത്തകർ എല്ലാവരെയും പുറത്തെടുത്തിരുന്നു.അവ സാനവട്ട പരിശോധനയിൽ ബസ്സിന്റെ സീറ്റിന്റെ അടിയിൽ നിന്നും ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. ഒരു പോറൽ പോലും ഏൽക്കാത്ത ഒരു വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ഒരു ആൺകുഞ്ഞ്.അതേ അലറി നടന്ന സ്ത്രീയുടെ മകനായിരുന്നു. കുഞ്ഞിനെ അവർക്ക് കൈമാറുമ്പോൾ വാരിപ്പണരുന്ന ആ മാത്യുസ്നേഹം കണ്ട്പ്പോൾ ഞാനറിയാതെ ഒരു നിമിഷം എന്റെ അമ്മയെ ഓർത്തുപോയി.കൊടും വേനലിൽ പെയ്ത ഒരു മഴയായിരുന്നു ആ അമ്മമനസ്സിൽ.അതിനെ ചുറ്റിയടിച്ച ഒരു ഇളംതെന്തൽ എന്റെ മനസ്സിനെ തഴുകി കടന്നുപോയി.മുറിവേറ്റ അമ്മയുടെ തോളിൽ കിടന്ന് ആ കുഞ്ഞ് കൈ തട്ടിക്കളിക്കുന്നത് കണ്ട്.

ഞങ്ങൾ ഡിപ്പോയിലേക്ക് തിരിച്ചു ഏൽപ്പിച്ച ജോലി സമയത്തിന് പൂർത്തിയാക്കി വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ യൂണിറ്റിൽ തിരിച്ചെത്തി.അപകടത്തെപ്പറ്റിയും അപകടത്തിൽ മരിച്ചവരെപ്പറ്റിയും ഒരു സംഘം പട്ടാളത്തെപ്പറ്റിയും തലങ്ങും വിലങ്ങും റേഡിയോ ന്യൂസ്.ഡിപ്പോയിലേക്ക് സാധനങ്ങൾ കയറ്റിപ്പോയ ഏതോ ഒരു യൂണിറ്റ് പട്ടാളക്കാർ എന്ന് മാത്രമേ അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ.ഒടുവിൽ കൂടെ വന്നവരിൽ നിന്നും കഥ വെളിയിലായി.ഒരു നല്ല വാക്കുപോലും ആരിൽ നിന്നും ഉണ്ടായില്ല.

അപ്പോഴും അമ്മയുടെ തോളിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് കൈ തട്ടിക്കളിക്കുന്ന ആ പിഞ്ചു കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.